

LLORENÇ TUSSAL

Consultor de Grup Carles

La punyetera crisi

Darrerament no paren d'organitzar-se sessions per parlar de la crisi. La veritat és que ja cansa. Hi ha però algunes excepcions, com per exemple la sessió que va fer el professor Oriol Amat el passat 15 de gener a l'UPF. La seva capacitat de comunicació li va permetre presentar, utilitzant un llenguatge planer i entenedor, una visió del que passa, del que probablement passarà i de les oportunitats que la situació presenta. Els seus plantejaments els podeu trobar resumits en un llibre titulat *Eufòria i Pànic*, editat per Profit editorial a finals de l'any passat. Sincerament, us el recomano.

Deia John K. Galbraith que hi ha 2 tipus d'economistes: els que no en tenim ni idea i els que no saben ni això. Als economistes tothom ens demana prediccions de què passarà i això ens porta a dedicar el 50% del temps a fer previsions, i l'altre 50% a analitzar i explicar per què no s'han complert. En el llibre del professor Amat s'hi pot veure com s'han produït 42 crisis al llarg de la història, des de l'any 1557 fins ara. Abans de produir-se, s'hi troben sempre uns denominadors comuns en la seqüència següent: Ambició de riquesa. Creixement artificial de la demanda. Excessiu endeutament. Comportament irracional => no es perceben

els riscos.

Aquesta vegada la base ha estat l'especulació immobiliària, recolzada en les facilitats creditícies, que ha creat un augment de preus de l'habitatge, totalment fora de mida. En el llibre citat hi podeu trobar un quadre amb l'augment anual de preus de l'habitatge a Espanya, calculat per Barclays Capital:

2003	2004	2005	2006	2007
17,60%	17,40%	14,00%	10,40%	4,40%

Si apliquem aquests % de manera successiva sobre els preus de l'any 2002, ens dona un increment acumulat del 81,41%, cosa que, en un bé de primera necessitat com és l'habitatge, s'ha de considerar socialment inadequat i econòmicament inassumible. Abans de la crisi, els compradors van tenir un comportament irracional, basat en l'expectativa d'uns beneficis fora de lògica i en una falsa percepció de riquesa fonamentada en les facilitats creditícies. Ara tenim, la majoria de persones, un comportament igualment irracional, que frena la demanda de consum i d'inversió molt més del que, analitzant fredament la situació, seria aconsellable.

Hi ha una via d'actuació a la vida i als negocis que sempre és útil. Es tracta de concentrar-nos en fer el millor possible el que sabem i podem fer, fent-ho sempre des d'una visió de progrés

Això ens porta a tots plegats a situacions d'angoixa, situacions per les quals, desgraciadament, moltes persones tenen motius per patir, però n'hi ha moltes d'altres que ho veuen tot negre sense estar-ne directament afectades i pateixen una angoixa, mancada de fonament, que els impedeix de tenir un comportament racional, i això els fa perdre oportunitats de negoci i, fins i tot, de gaudi.

Tot això, però, són explicacions, punts de vista que poden servir per entendre una mica més el que passa o per acabar-nos de confondre. Tot plegat ben poca cosa. Hi ha, però, una guia d'actuació a la vida i als negocis que és sempre útil. Es tracta de concentrar-nos en fer el millor possible el que sabem i podem fer, fent-ho sempre amb una visió de progrés. Tot el que siguem capaços de millorar aportarà un avanç a aquest món tan complicat.

Queixar-nos de lo malament que estan tota una pila de coses sobre les quals no hi podem actuar, només fa que treure'ns energia per millorar les coses sobre les quals si podem fer-hi res, des d'esmerar-nos a fer cada vegada millor la nostra feina, fins a regalar un somriure a qualsevol persona amb la qual ens creuem en qualsevol lloc: al metro, a la cua del supermercat o prenent un cafè a la barra d'un bar, per exemple. Somriure, és una manera de sentir-nos millor, de transmetre-ho als altres, i la punyetera crisi no té per què impedir-nos de fer-ho.

ALBERT ROSSELL

albert.rossell@periodistes.org

La ciutat idealitzada

El diari Expansión Catalunya ha iniciat una sèrie de reportatges que, sota l'epígraf de Sobre el terreno, publica cada dijous fent una radiografia econòmica de les principals ciutats catalanes. El 22 de gener passat va ser el torn de la capital de l'Anoia. A la contraportada del rotatiu es ve a dir que a Igualada s'han encadenat dues crisis. Quan encara no s'havia superat la dels sectors tradicionals (el tèxtil i la pell), ha arribat la d'ara, d'abast global. La periodista Pilar Riaño descriu magistralment, com sempre, l'actual estat de desànim d'una ciutat que, entre les queixes i

lamentacions que li són pròpies, no sap què ha fet per merèixer això. Sorpren com aquest estat d'ànim ha canviat de dalt a baix en poc més d'una dècada. La capital de l'Anoia ha estat víctima de l'«aquí, a Igualada, s'hi viu mou molt bé», creença que sempre ha caracteritzat els seus habitants. L'ara alcalde, Jordi Aymamí, encunyava ja fa molts anys l'expressió «cofoisme igualadí» i n'alertava dels seus perills. Quanta raó tenia! Era una expressió massa sofisticada i probablement poc entenedora per a unes orelles que no volien escoltar,

La capital de l'Anoia ha estat víctima de "l'aquí a Igualada, s'hi viu molt bé", creença que sempre ha caracteritzat els seus habitants

vivint en una mena de ciutat idealitzada. Feliç pel seu benestar, Igualada es limitava a fruit-ne sense pensar que les coses podien canviar. Optava pel conservadorisme —«per què canviar i arriscar-se quan tot va bé?»—, mentre altres poblacions s'esforçaven per millorar la situació. Totes elles ens han passat al davant. Gelosa de la seva qualitat de vida, la ciutat es tancava en si mateixa, fent cas omís d'allò que passava a l'entorn, aquí al costat i a milers de quilòmetres. Tant de bo haguem pres nota de les conseqüències de l'immobilisme i haguem après la lliçó perquè no ens torni a succeir res semblant. Quan Igualada superi la crisi (encara que ara no es vegi la llum al final del túnel, se'n sortirà) i tingui una economia més diversificada, recuperarà l'empenta necessària per tornar a figurar a escala nacional i internacional. Abans, però, caldrà que abandoni vells esquemes mentals col·lectius.

PETROMIRALLES
www.petromiralles.com

'902 388 444

Gasoil
a domicili

